

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

2. ÚNORA 2020

Z obsahu:

**Jestliže mladí jsou povoláni
otevírat nové brány,
staří od nich mají klíče**
Homilie papeže Františka
na svátek
Uvedení Páně do chrámu
2. února 2018
- strana 2 -

Svatá Agáta
Libor Rösner
- strana 4 -

Cesta k Bohu (3)
Sv. František Saleský
- strana 6 -

Open Doors:
Každý osmý křesťan
je pronásledovaný
- strana 7 -

Matka
Evženie Ravasio (4)
- strana 8 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (14)**
P. Clemente
Arranz Enjuto
- strana 12 -

**Nemlčte k vraždění
nigerijských křesťanů,
naléhá tamní kněz**
- strana 13 -

Philippe de Champaigne (1602 - 1674): Uvedení Páně do chrámu

Jestliže mladí jsou povoláni otevírat nové brány, staří od nich mají klíče

Homilie papeže Františka na svátek Uvedení Páně do chrámu 2. února 2018

Čtyřicet dní po Vánocích slavíme Pána, který vstupuje do chrámu a vychází tak v ústřety svému lidu. Na křesťanském východě se tento svátek nazývá přímo „Svátek setkání“. Je to setkání mezi Bohem – Dítětem, přinášejícím novost, a lidstvem setrávajícím v očekávání, jak je reprezentují starci v chrámu.

V chrámu dochází také k dalšímu setkání; setkání mezi dvěma páry, na jedné

straně mladí – Maria a Josef, a na druhé staří – Simenon a Anna. Staří přijímají mladé a mladí čerpají ze zkušenosti starých. Maria a Josef nacházejí totiž v chrámu kořeny svého lidu, a to je důležité, protože Boží příslib se neuskutečňuje individuálně a jednorázově, nýbrž společně a v průběhu dějin. A nacházejí rovněž kořeny víry, protože víra není vědomost, kterou lze získat z knih, nýbrž umění žít s Bohem, které si osvojujeme na základě

zkušenosti těch, kdo nás předešli na cestě. Ti dva mladí tak při setkání se starci nacházejí sami sebe. A oba starci na konci svých dní dostávají Ježíše, který je smyslem jejich života. V této události se naplňuje Joelovo proroctví: „Vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění.“ (3,1) V onom setkání mladí spatřují své poslání a starým se uskutečňují

Pokračování na str. 11

Existuje jediná pravá svoboda: Ježíš Kristus!

Tady bychom mohli skončit a místo zbytečných slov bychom měli padnout na kolena a otevřít svá srdce Ježíši, který osvobozuje člověka od jeho samolibosti, z otroctví hříchu a z moci zlého ducha. Tato Ježíšova svoboda nás pak disponuje k tomu, abychom byli otevření Boží vůli, abychom ji vždy vědomě přijímali a podle ní jednali. Nikoliv však otrocky, ale právě s oním vědomím, že se svobodně mohou rozhodnout pro Boha, anebo naopak mohou Boha odmítnout. Tato svoboda není ničím podmíněna, je však determinována láskou. A víme, že pravá láska vede člověka k tomu, aby vše, co dělá, bylo zaměřeno pro dobro milovaného. Nekonečně více to platí o lásce k Bohu.

„Já sloužím Ježíši Kristu, a to je největší svoboda, co může být. Co, největší – jediná!“ Tato slova vyřčená svatou Agátou (str. 4–5) jen dotvrzují její jedinou skutečnou životní lásku: Ježíše. Pravá láska k Ježíši, k Trojjedinému Bohu je vždycky nadpřirozená. A proto ji nemůže rozvázat nic pozemského, ani ztráta života nemá takovou moc. Ve srovnání s tím je láska k různým bohům, kteří jsou jen dílem lidských rukou a výplodem lidské fantazie, láskou otrockou, protože je vázána na něco, co není neměnné a v čem není život. A kde není život, tam nemůže být ani láska. Pouze Trojjediný Bůh je schopen lásky, protože je

Editorial

v něm život, a to život věčný. On sám je Život i Láska...

Jestliže se často říká „skrže Marii k Ježíši“, pak stejně tak platí „skrže Ježíše k Otci“. Vždyť rozjímáme-li nad Ježíšovým osvobozujícím, vykupitelským dílem – můžeme snad chtít po Otci ještě více, než aby pro spásu svých lidských dětí obětoval v utrpení život svého božského Syna? Neexistuje větší důkaz lásky! Jak velmi je zarmucující, když lidé i přesto, že všechno toto vědí, na Boha zapominají, a dokonce ho zahrnují hrubými urážkami! Poselství Boha Otce Evženií Ravasio (str. 8–11) je pro nás v tomto poučení, abychom nezapomínali, avšak je zároveň povzbuzením, že ten, kdo miluje a ctí svými skutky Boha, bývá odměněn jeho láskou a milosrdenstvím.

Máme-li pak opravdovou lásku k nebeskému Otci, zaměřujeme svoji pozornost nikoliv na sebe, ale na to, abychom se líbili jemu, protože náš duch směřuje tam, kam nás vede naše láska. Tak nás tomu učí sv. František Saleský. (str. 6–7) Znamená to tedy, že bychom měli zcela a bez výhrad v lásce Bohu odevzdat svůj život a vést jej způsobem, který se nejen líbí Bohu, ale i pro nás samotné je původcem pravého vnitřního štěstí a radosti. Z toho pak plyne ona úplná vnitřní svoboda, která přijímá Boží ustanovení, ať

jsou jakákoliv, s opravdovou duševní vyrovnaností. Neboť, jak praví Písmo: „Bůh ve všem spolupracuje pro jejich dobro s těmi, kteří ho milují.“ (Řím 8,28)

Jedinou pravou svobodou je Ježíš. Kde však hledat Ježíše a upevňovat pouto nadpřirozené lásky k němu, k jeho Otci a konečně i k Duchu Svatému? Odpověď nám dává sám Ježíš: v domě jeho Otce. (srov. Lk 2,49) Dnešní svátek, kterým se nám Ježíš představuje jako nositel spásy pro všechny národy, nás velmi dobře uvádí také do tajemství výjimečné Boží přítomnosti na posvátném místě, kterým chrám je. Zde nacházíme Boha jako Dítě, jako milujícího Otce (ve svátostech), jako nejvyššího Velekněze a Obětníka, jako Ducha Svatého sestupujícího na oltář při mešní oběti a působícího při modlitbě v srdcích přítomných, konečně i jako Učitele, Mistra a Moudrost samu zjevující se skrže slova Písma... A proto je chrám místem, kde by člověk neměl otročit své pyšce a experimentovat s posvátnými skutečnostmi, jež jsou životodárné na naší cestě spásy. Ale měl by naopak odevzdat Bohu své „já“ a osvobodit tak své nitro od všeho, co by třeba zabraňovalo, aby nás Bůh mohl proměnit k obrazu svému. Takto proměnění pak budeme vycházet ve svobodě Božích dětí do světa a budeme nositeli jeho milosrdné lásky a naděje na život věčný v nebi. O to s pokorou a po vzoru a s pomocí Panny Marie usilujme!

Daniel Dehner

Jdi dnes s Marií a Josefem do Jeruzalémského chrámu, klaněj se Ježíškovi, kterého sem přinášejí. Božské Dítě se poprvé ocitá v tom, co je jeho Otce.⁽¹⁾ Maria ti dává příklad dokonalé pokory a poslušnosti. Ačkoliv velmi dobře ví, jaké nesmírné přiznání se jí dostalo, podřizuje se bezvýhradně platnému zákonu. V zástupu

ostatních matek, které přicházejí, aby se očistily, vypadá jako každá jiná. Ani jí však nepřijde na mysl, aby dávala najevo, že je něco víc a že je jiná než ostatní. Ví, že svou pokorou více oslaví Boha, a to je jediný smysl jejího života. Podrobuje se obřadu očišťování, ačkoliv je nejčistší ze všech tvorů. Kdo si však může být jist, že je dostatečně čistý v očích Nejsvětějšího? Skloň se před ním a pros upřímně, abys dokázal odložit všechnu svou pychu.

Tím však Mariina pobožnost nekončí. Ona přišla také proto, aby Bohu obětovala toho, který je Prvorozený všeho tvorstva. Obětovat své dítě Bohu – to je vpravdě kněžský úkon matky. Její „staň se“, které vyslovila v Nazaretě, tu nachází své konkrétní pokračování. Ježíš se k této oběti připojuje a jejíma rukama i on sám se odevzdává svému Otci, připraven naplnit jednou tuto oběť svého života za všechny hříšníky na dřevě kříže. Ještě nikdy v dějinách se nikdo z lidí takto dokonale nezasvětil Bohu. Obětovat sám sebe Bohu znamená dát mu všechno, co jsi: tělo i duši, rozum i vůli, srdce i všechny své city. Tímto obětováním plně uznáváš, že všechno, co jsi a co máš, je od něho a jemu to patří. Tvé je jen toto uznání a prosba: „Pane, dávám se ti zcela k dispozici, přijmi mě takového, jaký jsem, a chceš-li, učiň mě svým nástrojem ke své slávě a prospěchu bližních.“

Právě v tento čas přichází do chrámu velebný kmet. Bůh našel zalíbení v jeho věrnosti, vytrvalosti a upřímně touze spatřit Mesiáše, a proto Duch Svátý byl s ním. Dostalo se mu příslibu, že nezemře, dokud neužrjí Spasitele. Tento spravedlivý muž ochotně snáší všechny těžkosti stáří, protože má pevnou důvěru, že se splní, co mu zjevil Duch Svátý.

Ten ho nyní přivádí do chrámu a dává mu poznat to, o čem nikdo z přítomných

nemá tušení: že toto dítě chudých rodičů, za které nemohou obětovat více, než kolik dávají ti nejchudší, je Pán všeho světa, který přišel, aby spasil svůj lid. Simeon se pokorně klaní touze svého srdce, kterou spatřuje v náruči Mariině. V této chvíli se mu dostává bohaté odměny za všechnu jeho víru a zbožnost, za všechny námahy

a věrnou službu. Bůh mu dopřává více, než oč tak vytrvale prosil: dobrotivá Matka mu odevzdává své Dítě, aby je mohl radostně přitisknout na své srdce.

Simeonův život dospěl ke svému nejvyššímu naplnění. Co je možné si více přát než setkat se se svým Bohem a Pánem? Kdo opravdu poznal Ježíše, již po ničem jiném netouží. *Nyní propust, Pane, svého služebníka!* Pros v tuto chvíli Božího Syna, abys mohl jednou uvítat svou poslední hodinku tak šťastně s Ježíšem v náruči, jak si to vymodlil staříček Simeon.

Ale dříve, než přijde smrt, kterou s radostí přijme, svatý stařec spatří to, čeho se už nedožije. Duch Svátý mu zjevuje Ježíšovu budoucnost. Simeon vidí nekonečné zástupy pohanů, kterým toto Dítě přinese světlo spásy, ale vidí, a to i mezi svými soukmenovci, také mnohé, kteří naopak ke své záhubě Božího Syna nepřijmou. Nikdo nebude moci zůstat ke vtělenému Bohu lhostejný: buď to jej ke svému povstání přijme, nebo jej ke svému pádu odvrhne. Být přijímán i odmítán, to je osud, který čeká i jeho učedníky. Nediv se tedy projevům až nepochopitelného odporu a zášti proti kříži. Naplňuje se tu dále to, co bylo již tehdy předpovězeno.

Duch Svátý využívá omilostněného kmeta také k tomu, aby pokorné Matce božského Dítěte výslovně potvrdil, že Otec dokonale přijímá její spoluobět: *Tvou vlastní duší pronikne meč.* Dostává se ti zde ujištění, že není jiné cesty k blaženosti, ke spásě a konečné slávě než skrze utrpení. Pohlédni s vděčnou láskou na Ježíšovu Matku. Její srdce krvácí již nyní a bude krváčet po celický její život. Děkuj jí za její oběť a vyprošuj si od ní odvahu přijímat kříž a neodmítat milost. Odevzdej se jí zcela s úplnou důvěrou, aby tě spojila se svou spoluobětí. Bude tvou bezpečnou oporou. I o ní bude platit to, co je řečeno

Oběť poslušnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešního svátku

On je ustanoven k pádu i ku povstání mnohých.

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 3,1–4

Toto praví Pán Bůh: „Hle, posílám svého anděla, aby mi připravil cestu. Hned potom přijde do svého chrámu Pán, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte.

Hle, přijde – praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu, kdo obstojí, až se objeví? Vždyť je jako oheň, kterým se taví, jako louh, kterým se bílí. Usadí se, aby tavil a tříbil stříbro, očistí syny Leviho a vytříbí je jako zlato a stříbro a potom zase budou obětovat Hospodinu ve spravedlnosti. Zase bude Hospodinu příjemná oběť Judy a Jeruzaléma jako za dávných dnů, jako za minulých let.“

2. čtení – Žid 2,14–18

Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou

Dokončení na str. 5

o jejím Synu: *Protože sama prožívá utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.*

Je tu ještě jedna osoba pokročilého věku, na kterou čeká dnešní šťastný den. Staříčká prorokyně celý svůj dlouhý vdovský život zasvětila vytrvalé službě Bohu tím nejtradičnějším způsobem: v postech a modlitbách v Božím domě. Bůh ji dnes štědře odmění také proto, aby ti ukázal, jak je mu milé, že ho takto oslavuje svou věrností a odevzdaností. Anna mezi všemi, kteří zaplňují chrám, rozpoznává v Mariině náruči božské Dítě. Těm, kteří se zřikají světských radostí, dostává se již zde na zemi možnost nahlédnout do radostí, které jsou předzvěstí nebe. Naplněna blažeností z božského daru, hlasitě chválí Boha a stává se jeho nadšenou hlasatelkou. Poslouchej, s jakým nadšením a vděčností představuje všem důvod svého štěstí. Po takovém setkání s Pánem i ona, podobně jako Simeon, ráda opustí tento svět. Také jí Maria přinesla Ježíše jako posilu na poslední cestu. Máš další důvod k důvěře: Jak by mohla tuto mateřskou službu odepřít svým věrným dětem?

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Lk 2,49

Svatá Agáta

Jde o příběh jedné z těch raných mučednic, jejichž společným jmenovatelem je smrt podstoupená pro uchování panenské čistoty přislíbené Kristu Ježíši. Jde zároveň i o hmatatelný důkaz toho, kterak Bůh posiluje ty, kteří pro jeho jméno trpí, protože podobné týrání by sám ze sebe žádný člověk vydržet nemohl.

Biskup sv. Metoděj ze Sicílie v jednom svém kázání řekl, že „Agátina dobrota vychází nejen z jejího jména [Agáta = dobrá, šlechetná, pozn. autora], ale i z holé skutečnosti. Už jen svým jménem k sobě zve všechny, aby k ní přicházeli, svým dobrým příkladem zase učí, aby všichni bez otálení přicházeli spolu s ní k pravému Dobru, jímž je Bůh.“

Svatá Agáta (či též Háta) se narodila v roce 235 v sicilské Katánii, jež patřila do rozlehlé Římské říše. Už odmala přicházela tato „Dobrá“ vědomě „k pravému Dobru, jímž je Bůh“. Někdy ve svých 15 letech složila slib panenství a bezvýhradného oddání se Ježíši Kristu jakožto svému jedinému Pánu.

Když stanula na prahu dospělosti (nahlíženo tehdejší optikou), přibyl na Sicílii z pověření císaře Decia nový místodržitel Quintianus. Decius vládl tvrdě, mezi římskými imperátory platil za jednoho z nejzaprísáhlejších pronásledovatelů křesťanů vůbec. Rovněž Quintiana poslal na ostrov, jemuž se mezi historiky říká „obilnice starověku“, s úkolem vyhubit veškerý „plevel“, za který křesťany považoval. Quintiana k tomu opravňoval císařský dekret vydaný v roce 249, jehož podstatou bylo totální vyhubení „kristovců“. Nový místodržitel nebyl rozhodně žádným lidumilem, naopak šlo o bezskrupulózního muže, jenž se pouze díky výhodnému sňatku a špinavým machinacím vyšvihl mezi společenskou elitu. Zadáni svého vládce se jal plnit více než svědomitě a do jeho osidel byla vbrzku zapletena i Agáta.

Došlo k tomu na základě udání, jež i v oněch časech bujelo mírou nevidanou. Oním denunciantem byl zhrzený mladík, jehož Agáta odmítla. Neví se, zda své odmítnutí odůvodnila slibem panenství složeným Kristu, nebo zda dotyčný

o její křesťanské víře věděl už dříve, každopádně dívčino křesťanství se mu stalo nástrojem odvety.

Aby svou pomstou dosáhl patřičného účinku, využil Quintianova ničemného charakteru. Vylíčil mu Agátinu krásu v nejlíbeznějších barvách, neopomněl dodat, že je z bohaté rodiny. Ve svém odhadu se nemýlil – nový sicilský místodržitel pocházel z chudých poměrů a vidina sňatku s dívkou nejvyšších kruhů se mu jevila jako velmi lákavá. Mohl by se tak konečně zbavit nemilované choti, díky níž se vlastně do vyšší společnosti dostal, a neztratit nic na svém postavení.

Agáta však místodržitelovu nabídku odvrhla stejně rezolutně, jak to učinila ve všech předchozích případech. Quintianus ve svém zájmu v tomto případě nedbal císařova nařízení sprovodit ze světa všechny sicilské křesťany, eventuálně je přimět k odpadu, a učinil pokus přimět Agátu ke změně názoru.

Poslal ji tedy do lázni. Pod tímto názvem si nesmíme představovat dnešní zařízení, ve starověkém Římě šlo ve velké míře o prostředí, v němž se – krom koupele – poskytovaly sexuální služby. Změnou Agátina smýšlení pověřil jistou Afrodisií, která měla vedení těchto lázní na starosti. Neměla ji ovšem k oněm službám nutit, dívka měla podle příkladu „lazebnic“ k závěru, kolik výhod a potěšení podobný styl života skýtá, dojít sama. Quintianus si neúspěch přetvoření sličné mladé křesťanky k obrazu svému vůbec nepřipouštěl. Tak hluboko byl zabředlý ve svém pohanském smýšlení, že ho ani nenapadlo

pomyslet na to, že někteří lidé mají zcela opačné nazírání na skutečnosti vezdejšího světa a nikterak nehodlají toto své založení měnit. Za nějakou dobu dovedla Afrodisia Agátu do jeho paláce s tím, že snáze by se jí podařilo ohnout studený železný prut anebo obměkčit kámen, než aby tuto dívku přiměla změnit uvažování.

Quintianus pohrozil Agátě ztrátou svobody, ani to s ní však nehnušlo. „Já sloužím Ježíši Kristu, a to je největší svoboda, co může být. Co, největší – jediná!“ zareagovala na jeho výhrůžky.

„To chceš říct, že my nejsme svobodní, když uctíváme své bohy?“ odpověděl podrážděný místodržitel.

„Ano. Jste jen otroci obyčejné pověry, uctíváte falešné modly ze dřeva, z kamene nebo z bronzu. Chtěl bys sám mít za ženu někoho tak vilného, jako je ta vaše Venuše? A ty sám chceš být jako ten váš chlípný Jupiter?“ vmetla mu neohroženě do očí.

Quintiana dívčina slova tak dopálila, že ji udeřil pěstí. Agáta zasykla bolestí, ale vzápětí mu opáčila:

„Proč mě biješ? Vždyť tě srovnávám s tvými bohy. Co jsou zač, když se kvůli tomu urazíš?“ Quintianus jen něco zakoktal a uvrhl ji do vě-

zeni. Každého jiného by asi nechal okamžitě popravít, Agátin půvab i její původ mu ovšem nedaly spát. Ještě se nevzdal naděje, že se mu podaří získat ji po sebe.

Nazítrí si ji proto předvolal znovu a předložil jí nabídku, o níž se domníval, že ji nebude moci odmítnout: buď se vzdá Krista, obětuje římským bohům a provdá se za něj, anebo podstoupí krutá muka a skončí na popravišti.

Agáta zvolila druhou možnost!

Jak už to někdy bývá, vášnivou lásku vystřídal vášnivá nenávisť. Kromě averze vůči křesťanům zde rozhodovala i uražená ješitnost odmítnutého nápadníka. Quintianus splnil svůj slib a poslal Agátu na mučidla. Sám se pak tortury účastnil a byl svědkem toho, kterak Agáta vydržela bičování, natahování na skřípec, drásání těla železnými hřebeny i následné pálení otevřených ran hořícími pochodněmi. Když pořad pevně trvala na svém, že jen Kristus je jediný Bůh a její jediný Ženich, přikázal katanům, aby jí uřezali řadna. Takto zbídačenou a omdlelou ji pak hodili na podlahu vězeňské kobky.

Quintianovi i to vše bylo ještě málo. Čtyři dny nato si nechal Agátu opět předvést. Tentokrát už na veřejné fórum. Šokovalo ho, když seznal, že Agátiny rány jsou zacelené – podle legendy k ní totiž v noci přišel sv. Petr, ošetřil ji a rány zahojil. Musel se opět zalykat vztekem, když mladá křesťanka s nezlomeným duchem již poněkolkáté odmítla obětovat římským bohům. Přikázal proto po zemi rozsypat střepey a rozžhavené uhlí a na nich odbojnou dívku vyválet. V té chvíli vypuklo zemětřesení, jemuž padli za oběť Quintianovi rádci Sylvanus a Falkonius, zrovna ti dva, kteří mu tento druh mučení poradili. Zasykala je zeď zbortivší se budovy. Polomrtvý strachy v tom Quintianus hádal trest Boha křesťanů, a proto uprchl, stíhán i hněvem lidu, který měl podobný názor a cítil se kvůli tomu ohrožen na svých životech. Ještě stihl poručit, aby Agátu přenesli zpět do cely, která se 5. února 251 stala svědkem posledního vydechnutí zmučené dívky.

Křesťané využili místodržitelovy nepřítomnosti a Agátu pochovali za městem. K tomuto hrobu později připutovala sv. Lucie, aby svěťáci prosila o přimluvu za uzdravení rodičů. Svatá Agáta se jí zjevila a předpověděla jí mučednickou smrt.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

smrti zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí. Je přece jasné, že se neujal andělů, ale Abrahámových potomků.

Proto se ve všem musel připodobnit svým bratřím, aby se stal v jejich záležitostech u Boha veleknězem milosrdným a věrným, a tak usmiřoval hříchy lidu. A protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.

Evangelium - Lk 2,22-40

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: „Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!“ Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý. Od Ducha Svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dí-

tě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžes, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požeňnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“

Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Papež Symmachus během svého pontifikátu (498–514) na místě Agátina posledního odpočinku nechal postavit okázalou baziliku.

Quintianovi brzy otrnulo a usmyslel si, že získá majetek Agátiny rodiny, a toho chtěl dosáhnout tak, že zbaví života její křesťanské příbuzenstvo z moci úřední, tj. na popravišti. Velká část jmění by pak připadla jako místodržiteli právě jemu. Při této trestné výpravě však spadl z koňe do rozbourené řeky a utopil se. Řeka s ním odnesla i památku na něj, kdežto na mladou mučednici lidé nezapomněli.

Krom jiného je sv. Agáta, patronka Sicílie, vzývána při zemětřesení a výbuchu sopky. Nejen kvůli onomu zemětřesení vypuknuvšímu během jedné fáze mučení, nýbrž i kvůli dobrým zkušenostem, které s ní v tomto směru věřící měli. Už rok po

své smrti totiž zachránila svou přimluvou Katánii před běsnící Etnou. Jedna z nejznámějších Agátiných pomocí v nebezpečí sopečné erupce se datuje do roku 1634, kdy místní obyvatelé nesli v procesí k zuřící sopce Agátin závoj, ve městě po celá staletí uchovávaný. Žhavá láva přestala vyvěrat na povrch, sopka se ztišila.

Agáta je vzývána i proti rakovině prsu a patří k patronkám havírů (patrně i kvůli onomu rozžhavenému uhlí, na němž byla vyválena). V den její smrti se na Sicílii žehná pečivo, sůl a voda, které mají lid chránit před blesky a požáry. Posvěcené kousky chleba se házejí do ohně, aby vítr odnesl požár pryč. Dobytek se pak krmit posvěceným chlebem a solí, aby byl uchráněn před nemocemi. Agátinými atributy jsou: hranice, kleště, mísa, řadna, nůžky, pochodeň, roh a uhlí.

Cesta k Bohu (3)

Prostota

„Bud'te bezelstní jako holubice!“ říká Pán svým učedníkům. A ještě více: „Nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do království nebeského.“

Zbožná prostota není ničím jiným než čistotou a prostou láskou k Bohu, kdy jediným cílem našich přání je, aby naše duše byla prostá a dětská, abychom ve všem, co děláme, viděli jenom toto nejvyšší dobro. Je to tento požadavek, tato ctnost, která je od lásky neoddělitelná. Protože taková hledí přímo na Boha a nemyslí na vlastní prospěch. Jinak by to právě nebyla prostota. Nestrpí v sobě nic, co je spojeno se zřetelem na věci stvořené. Jenom Bůh sám naplňuje její existenci.

Prostota vyhání z duše každou úzkostnou starost, kterou se mnozí trápí, aby vynalezli množství cvičení a příkazů, aby, jak si myslí, se opravdu Bohu líbili. Zdá se jim, jako by nesměli být spokojeni, když nedělají všechno, co dělali světci. Ubozáci! Trápí se, aby objevili umění lásky k Bohu, a nevědí, že spočívá v tom, chtít jeho skutečně milovat. Myslí si, že je k tomu potřeba velkého důvtipu, aby se naučili této lásce. Avšak postačuje dělat věci jednoduše, tedy chtít všechno to, co se Bohu může líbit.

Když prostá duše vykonala nějaké dílo, které považovala za svoji povinnost, tak o něm více nepřemýšlí. A když ji začne trápit otázka, co si o tom budou lidé myslet a mluvit, pak se od ní vzdálí, protože by to bylo naru-

šením její jedinečné snahy, vázat se pouze na Boha a tak stále růst v Boží lásce. Úsudek lidí ji neznepokojuje, zodpovídá se jenom svému Stvořiteli. Jestliže je čas něco říkat nebo dělat, pak to dělá. Když přitom splní vůli Boží, to znamená svoji povinnost, nestará se už o nic jiného.

Když Bůh dopustí, aby na ni přišlo utrpení a zármutek, tak se tomu prostota nebrání, ale přijímá to s dobrou myslí, klidně a s láskou. Když ale Bůh nic takového nedopustí, pak si nic takového nepřeje ani to nežádá.

Držet se pokory působí moudře, naopak tedy zakazovat prostotu a upřímnost se jeví jako poštilé; a jako pýcha odporuje pokoře, tak neméně je v protikladu upřímnosti a prostotě všechno vyumělkované, strojené a farizejsky zbožné. Prostota vyžaduje, aby naše nitro a vnější projev byly v dokonalém souladu.

Děti, které nám náš Pán dává za příklad, se nestarají, když jsou se svými rodiči. Přitulí se k nim a nestarají se, aniž by se ptaly na důvody svoji bezstarostnosti. Láska je zaměstnává natolik, že nemohou dělat nic jiného. Kdo svoji pozornost zaměří na to, aby se v lásce líbil svému nebeskému Otcí, ten nemá čas pozorovat sám sebe. Jeho duch směřuje tam, kam ho vede jeho láska.

Drahá duše, chraň se hloubavého sebezpozorování! Není možné, aby Boží duch bydlel v duši, která pozoruje všechno, co se v ní děje.

Ó, vkládejme svá srdce a všechny naděje, všechny starosti a sklony do Otcova klína! On nás povede podle svého rozhodnutí.

Tak napodobujeme Božského Spasitele, který uzavírá svůj podivuhodný zpěv lásky na kříži zvoláním: „Otcě, do tvých rukou odevzdávám svého ducha!“ Pak uvidíme, že nám nezbyvá nic jiného, než zemřít smrtí lásky a nežít už sobě, protože v nás žije Kristus. Tehdy pomíjejí všechny naše starosti, které pocházejí ze skrytých přání po uspokojení nás samých. Pak uděláme obrovský pokrok, když vyplujeme na loďce svého

povolání a jsme hnáni větrem této prosté důvěry k Bohu, aniž bychom to pozorovali, podobni těm, kteří na volném moři plachtí v příznivém větru. Pak přijmeme všechny „náhody“ a řízení osudu v našem životě klidně a radostně. Pak námi nemůže nic otrást, nebo nás zmást, protože jsme ukryti v Boží ruce.

Existuje mnoho duší, které Bohu říkájí: „Vydávám se ti zcela a bez výhrad“, ale je jenom málo takových, které tuto odevzdanost opravdu také uskutečňují. K tomu patří ona úplná vnitřní svoboda, která

přijímá Boží ustanovení, ať jsou jakákoliv, s opravdovou duševní vyrovnaností: utrpení jako radosti, nemoc jako zdraví, chudobu jako bohatství, pohrdání jako čest, pokoření jako slávu.

Kdo požaduje něco, aniž by to považoval za Boží dar nebo poslání, ten požaduje od Boha tím méně. Zlo nemáme chtít vůbec, dobro v plné míře, nejvyšší dobro však – Boha samotného – nade vše a ve všem ho máme hledat a milovat.

Vynasnaž se milovat vůli Boží ne proto, že se shoduje s tvou vůlí; miluj naopak svoji vůli jenom pro její ztotožnění s vůlí Boží!

Jako příklad prostoty se ukazuje dítě. Dítě žije, pokud je opravdu malé, v tak velké prostotě, že nezná nic jiného než svoji matku. Když spočívá na prsou své matky, nežádá si nic jiného. Tak vyžaduje duše, která se těší dokonalé prostotě, jenom jednu velkou lásku, a to lásku k Bohu. A v této lásce má pouze jedno přání, spočívá v klíně nebeského Otce, tam přebývat jako milované dítě a přenechat Otcí veškerou starost o sebe. O jiné věci se nestará. Chce zůstat jenom v této svaté odevzdanosti. Dokonce i touha po ctnostech a milostech, které potřebuje, jí nepůsobí žádné starosti. Nezanedbává sice nic, co nachází na své cestě, ale nepachtí se ani v nejmenším po nějakých mimořádných prostředcích, aby dosáhla svatosti, a je spokojena s tím, co se jí nabízí.

K čemu je také usilovné a neklidné snažení po ctnostech, jejichž cvičení nám nepřisluší? Dobromyslnost, srdečnost a mírnost vůči všem bratrům, poslušnost k nadřízeným, to jsou ctnosti, které sluší všem, o to více, že příležitost k jejich uplatnění se tak často vrací. Co se týká odvahy mučedníka nebo podobných věcí, pravděpodobně k tomu nebudeme mít nikdy příležitost, ale není vůbec řečeno, že bychom byli kvůli tomu méně ušlechtilí nebo zmužilí.

„Zcela a jedině žít Boží vůlí“, to neznamená, že nebudeme mít vlastní vůli, že nebudeme nic moci ani chtít, ale že se odevzdáme bez výhrad Božímu vedení, tak ponoření do svaté Boží vůle, že naše vlastní vůle zcela zmizí a s Kristem bude ukryta v Bohu, kde člověk již nežije sobě, ale Boží vůle v něm.

Kam zmizí třpyt hvězd, když se slunce objeví na našem horizontu? On nezmi-

Open Doors: Každý osmý křesťan je pronásledovaný

260 milionů křesťanů bylo v minulém roce vystaveno nátlaku a násilí kvůli své víře. Píše o tom výroční zpráva evangelické nevládní organizace *Open Doors*.

Na světě žijí v současné době asi 2 miliardy křesťanů. Z raportu organizace působící v 70 zemích vysvítá, že téměř každý osmý z nich zažil perzekuci pro svou víru. Oproti 245 milionům v roce 2018 uvádí zpráva za uplynulý rok o 15 milionů pronásledovaných více. Nárůst souvisí s trendy v některých velkých zemích, jako je Indie a Čína, a s džihadismem v subsaharské Africe, který dnes rozsévá nejvíce oběti, podotkl ředitel italské sekce *Open Doors* Cristian Nani:

„Celá subsaharská oblast je destabilizovaná. Džihadismus se šíří, můžeme rozlišit asi 27 radikálních islamistických skupin, mezi jejichž hlavní cíle patří eliminace křesťanů. Uvedl bych malý příklad: přijedou do vesnice na severu Burkina Faso a vyhlásí třídní ultimátum, během něhož mají křesťanské rodiny možnost odejít. Pokud neuposlechnou, zavraždí je.“

Open Doors vypočítává 11 států, v nichž dochází „k extrémnímu pronásledování“. Už od roku 1993 vypracovává závěry na základě informací o náboženské svobodě v soukromé i veřejné sféře (všimá si možnosti modlit se a číst Bibli, uzavírat mezikonfesní manželství, konvertovat k jiné víře, ale také nátlaků na dodržování předepsaného oblečení, pracovní diskriminace, respektování lidských práv, kontroly občanů nebo ničení kostelů) a systematizuje informace o obětech nábožensky motivovaného násilí na křesťanech (vraždy,

znásilnění, věznění bez procesu, agrese, sexuální zneužívání).

V čele smutné klasifikace se už od roku 2002 objevuje Severní Korea. *Open Doors* odhaduje, že 300 000 křesťanů v této zemi žije pod pohrůzkou odsouzení k smrti nebo nuceným pracím, pokud by jejich víra vyšla najevo. Následuje Afghánistán, Somálsko, Libye, Pákistán, Eritrea, Súdán, Jemen, Írán, Indie a Sýrie.

„V oblastech konfliktu na Blízkém východě musíme konstatovat de facto vymýcení křesťanských komunit. V roce 2003 žilo v Iráku 1,5 milionu křesťanů. Dnes se mluví o 202 tisících, tzn. úbytek o 87%. Dochází k postupné eliminaci křesťanské přítomnosti, přizívované pronásledováním, které činí křesťanské komunity velmi zranitelnými. Jestliže tedy v regionu dochází ke konfliktům mezi různými frakcemi islámu, je také pravda, že jednu věc mají společnou: shodují se na tom, že křesťané mají z této oblasti zmizet. Podobně ze Sýrie zmizelo od počátku občanské války 66 % křesťanů.“

Podle zprávy *Open Doors* bylo v minulém roce zabito kvůli víře 2 983 křesťanů. Oproti předchozímu roku jejich počet klesl díky menšímu počtu vražd v Nigérii, ačkoli tato země stále zůstává na prvním místě (1 350), následovaná Středoafrickou republikou (924) a Srí Lankou (200), kde došlo v dubnu k teroristickému útoku na tři kostely. Raport nicméně uvádí, že údaje jsou podhodnocené, protože mnoho případů média zamlčují a na veřejnost také nepronikají zprávy o úmrtích způsobených dlouhodobou diskrimi-

nací, jako například omezením přístupu k pitné vodě nebo k lékařské péči.

Nově se na seznamu 50 zemí, v nichž se křesťanům žije obtížně, objevují v souvislosti s atentáty teroristů z Boko Haram Kamerun a Niger a Burkina Faso, kde se rovněž rozmáhá islamistický terorismus. Do první desítky se dostala nově Indie, kde je křesťanská menšina považována za hrozbu pro národní identitu. Například ve státu Himáčalpradéš na severu země byl v srpnu loňského roku ztřeštěn zákon proti konverzím, trestající jakékoli nabádání ke změně náboženství pěti lety vězení.

Na vyšší příčce v míře pronásledování postoupila také Čína, kde žije asi 90 milionů křesťanů. Zpráva *Open Doors* mluví o zničení více než pěti a půl tisíce kostelů (5 576) pouze za uplynulý rok a upozorňuje na stále rafinovanější omezování náboženských svobod za užití biometrických technologií a umělé inteligence.

Na tiskové konferenci předložila *Open Doors* také zprávu o násilí páchaném na křesťanských ženách:

„Uvědomujeme si, že nejsme o všem dokonale informováni, nicméně shromáždili jsme osm a půl tisíce případů sexuálního násilí namířeného proti křesťanským ženám. Jde o ženy, které byly uneseny, znásilněny a někdy bohužel zavražděny. Víme ovšem, že je to pouhá špička ledovce. Je tady také celá velká oblast nucených sňatků, které zatím nejsme schopni dobře sledovat,“ řekl pro Vatikánský rozhlas Cristian Nani, ředitel italské sekce *Open Doors*.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
16. 1. 2020

zí, jistě, ale je takřikajíc nasát a pohlcen dominujícím světlem slunce, že se s ním smísí a spojí.

A kam přijde lidská vůle, když člověk zcela najde zalíbení ve vůli Boží? Ó pravá, blažená svoboda Božích dětí, u nichž sice vůle nezaniká, ale je tak vroucně a hluboce proniknuta Boží vůlí, že už není viditelná a že už nemá svého vlastního chtění, které by bylo odtrženo od přesvaté vůle Boží!

Žij, drahá duše, zcela pro Boha a patří jenom jemu samému! Přej si však především, aby ses mu líbila a těšila se z jeho stvoření jenom v něm, z lásky k němu, podle jeho zalíbení!

Říkám ti, patří jen Bohu! Patří Bohu skrz naskrz v tomto pozemském životě, jako věrný služebník svého Pána uprostřed utrpení a bolesti. Protože on je cesta kříže, kterou tady musíme procházet, abychom patřili Bohu ve věčném životě a jeho chválili s nebeskými zástupy.

Patřit Bohu, to je největší dobro duše a patřit Bohu samému je to největší dobro.

Kdo patří pouze Bohu, ten zná jenom jedinou bolest: hřích. A pomyšlení na hřích se mu stává pramenem oné hluboké, tiché a odevzdané pokory a poddanosti, z níž se posílen pozvedá v nekonečné naději, v důvěře v Boží dobrotu, aniž by choval v srdci šířavou bolest nebo hořkost.

Kdo patří jenom Bohu, ten hledá pouze jeho, a protože v utrpení cítí dobře Boží blízkost, stejně jako v radosti, zůstává v pokoji i v neštěstí.

Proto, duše, patří jenom Bohu! Patří jenom samému Bohu! Hledej jeho zalíbení a pro tvory chtěj jenom, aby měli v něm zalíbení!

Ó, jak blaženě je žít jenom v Bohu, pracovat jen v Bohu, těšit se jenom z Boha!

(Pokračování)

Z *Dienst am Glauben* 2/2016
(překlad do němčiny Otto Karrer)
Český překlad -mp-
(Redakčně upraveno)

Matka Evženie Ravasio (4)

V tomto a v dalších číslech Světla přerušujeme vyprávění o životě matky Evženie. Je čas představit část poselství nebeského Otce, která tato mystička obdržela.

Nebeský Otec hovoří ke svým dětem – část I.

Milí čtenáři, možná některé z vás překvapí, jakým prostým jazykem hovořil nebeský Otec k matce Evženie. Očekávali bychom vznešená slova, vysoké teologické formulace anebo složité myšlenkové pochody, ale opak je pravdou. Nebeský Otec, věčná moudrost, hovoří zcela prostě, protože si přeje, aby mu rozuměla a milovala ho nejen intelektuální elita. On se chce vůči všem lidem projevat jako Otec. Pán Ježíš, Syn Otce, také používal prostá slova a příklady, jako nám to podávají evangelia. Skutečně mu však porozumí jen ten, kdo jeho slova přijímá ve svém srdci tak jako Panna Maria, uvažuje nad nimi v modlitbě a uskutečňuje je ve svém životě. Totožné je to i s poselstvím nebeského Otce. Jen ten, kdo nad ním s láskou rozjímá a opětovně rozvažuje, dokáže zachytit hloubku jeho obsahu a zakusit sílu, kterou v sobě nese.

Tato slova nejenže dokážou uzdravit naše nemocné duše, můžou dokonce úplně změnit i celý náš život. Protože ten, kdo jimi žije, vstupuje do tajemství Božího dětství, ožíví se v něm křestní milost a naučí se, že svůj život už nemusí zvládat sám, ale začne ho formovat pod laskavým pohledem a moci lásky nebeského Otce – k jeho slávě a jako jeho dítě.

Nebeský Otec se zjevil 1. července 1932 sestře, která měla jen 25 roků; sestře, později známé jako matka Evženie. Povolal ji za prorokyni, která měla lidstvu pomoci, aby se s důvěrou otevřelo milosrdné lásce Boha.

Poselství, které nebeský Otec zjevil v latině, se sestává ze dvou částí. Pro jeho lepší pochopení jsme připojili krátké komentáře. Poselství a zápisky sestry Evženie jsou napsány *kurzívou*, aby se daly při čtení lehce odlišit od komentářů.

Sestra Evženie popisuje svůj vnitřní stav během tohoto milostivého dne, 1. července, na svátek Předrahé krve našeho Pána Ježíše Krista takto:

Konečně je tu ten navždy požehnaný den příslibení nebeského Otce! Dnes se dlouhé dny příprav schylují ke konci a já cítím, jak je blízko, celkem blízoučko příchod mého Otce a Otce všech lidí.

Po několika minutách modlitby mě skrz naskrz naplnila duchovní radost. Zachvětila mě neskonala touha po tom, abych ho viděla a slyšela. Moje srdce hořící láskou se otevřelo s tak velkou důvěrou, až jsem musela uznat, že jsem doteď ještě nikdy nikomu tak nedůvěřovala. Myšlenka na mého Otce mě vrhala do radostného víru.

Konečně zazněly písně. Přicházeli andělé a zvěstovali mi ten šťastný příchod. Jejich zpěvy byly tak krásné, že jsem se rozhodla zapsat je hned, jak jen to bude možné. Tato harmonie náhle na nějakou chvíli utichla a hle: Zjevil se zástup vyvolených, cherubínů a serafínů s Bohem, naším Stvořitelem a Otcem!

Poklekla jsem s tváří skloněnou k zemi a ponořená do vlastní nicoty jsem odříkala slova Magnificat.

Nebeský Otec se zjevuje

Tu se nebeský Otec zjevuje své dceři Evženie ve vizi. Ta o tom píše:

Hned nato mě Otec vyzval, abych si spolu s ním sedla a zapsala to, co se rozhodl říci lidem. Celý zástup, který ho doprovázel, zmizel. Zůstal se mnou jen Otec sám a před tím, než se posadil, promluvil ke mně takto:

„Už jsem ti to pověděl a říkám to znovu: Nemůžu svého milovaného Syna darovat lidem podruhé, abych jim dokázal svou lásku! Kvůli tomu, abych je miloval a aby tuto lásku poznali, jak bych si přál, přicházím k nim já sám a беру na sebe jejich podobu a jejich chudobu. Podívej, skládám svou korunu a celou svou slávu, abych přijal postavení obyčejného člověka.“

Na první pohled nás může překvapit, že se Bůh Otec zjevuje jako člověk. V dějinách mystiky je takovýto druh vize neznámý. Pán Ježíš sám říká: „Boha nikdo nikdy neviděl!“ Vskutku právě tato událost nám ukazuje, jak velice chce Bůh Otec zjevit lidem svou lásku. Nejenže před 2000 lety poslal svého Syna, kte-

rý o sobě říkal: „Kdo vidí mě, vidí Otce“, teď přichází on sám a ponižuje se tak velice, že on, který je čistý duch a nemá žádné pozemské tělo, jako ho má jeho Boží Syn, při zjevení bere na sebe podobu obyčejného člověka. Jak bychom ho jinak mohli zažít z takové blízkosti a mohli se na něho obrátit s takovou důvěrou? Ne-ní však ještě větším zázrakem to, že Bůh, jehož slávu není nikdo schopný vidět na této zemi, se ukrývá v proměněné hostii? Sestra Evženie dále píše:

Když vzal na sebe podobu obyčejného člověka, tím, že svou korunu a slávu složil ke svým nohám, vzal do rukou zeměkouli, přivinul si ji na srdce a levou rukou ji přidržel. Potom se posadil vedle mě. O jeho příchodu a jeho podobě, kterou poniženě vzal na sebe, dokážu říci málo, jako rovněž o jeho lásce. Ve své nevědomosti nenacházím slova, abych jimi vyjádřila, co mi dal pochopit. Bůh Otec řekl:

„Pokoj a spása tomuto domu a celému světu: Kéž by se moje moc, moje láska a můj Duch Svätý dotkly srdcí lidí, aby se celé lidstvo otevřelo spáse a přišlo ke svému Otcovi, který je hledá, aby je miloval a zachránil!“

Nechť můj zástupce Pius XI. pochopí, že toto jsou dny spásy a požehnání. Nechť nepromešká příležitost nasměrovat pozornost dětí, aby se znovu obrátily na svého Otce, který přichází mezi ně, aby pro ně v tomto životě konal dobro a připravil je na věčné štěstí. Vyvolil jsem si tento den, abych mezi lidmi začal své dílo, protože je svátek Předrahé krve mého Syna Ježíše Krista. Chci dílo, které začínám, ponořit do této krve, aby ho prosákla, aby přineslo celému lidstvu bohaté ovoce.“

Cíl jeho příchodu

„Mimořádnou radostí každého malíře je meditovat nad obrazem, který namaloval; rovněž i já nacházím své zalíbení, svou radost v tom, že přicházím mezi lidi, mistrovské dílo mého stvoření.“

„Podívej, toto je pravý cíl mého příchodu: Přicházím, abych zahnal přehnaný strach, který má moje stvoření přede mnou. Chci, aby pochopili, že mojí radostí je, když mě moji synové a dcery, tedy celé lidstvo, v současnosti i v budoucnosti, pozná a bude milovat.“

Přicházím, abych lidem a národům přinesl naději. Kolik jich již dávno ztratilo!

Tato naděje přispívá k jejich spáse. Díky ní žijí v pokoji a jistotě.

Přicházím, abych se dal poznat takový, jaký jsem. Aby důvěra lidí rostla spolu s jejich láskou ke mně, jejich Otcí; protože mám jen jedinou starost: bdít nad všemi lidmi a milovat je jako své děti.

Čas kvapí. Přeji si, aby člověk co nejdřív zakusil, že ho miluji a že jsem nejšťastnější tehdy, když můžu být s ním a povídat si s ním tak, jako si otec povídá se svými dětmi.“

Člověk – vrchol stvoření

„Já jsem věčný; a dříve než byl člověk, rozhodl jsem se použít svoji všemohoucnost, abych stvořil živé bytosti k obrazu svému. Nejdřív však muselo vzniknout ostatní stvoření, aby si tyto bytosti mohly najít obživu. Byl tedy stvořen svět. Naplnil jsem ho vším tím, o čem jsem věděl, že budou lidé potřebovat: vzduchem, sluncem, deštěm a mnoha jinými věcmi, které – jak jsem předvídal – budou potřebné k jejich životu.“

Celé stvoření je stvořené s ohledem na člověka, aby měl z něho užitek a radost. Kdo studuje souvislosti a procesy v říši zvířat a rostlin, nevyhází z údivu. Všude je možné objevovat ducha milujícího, geniálního Stvořitele, který pro nás lidi stvořil květiny, rostliny a zvířata v celé jejich harmonii, překypující kráse a rozmanitostí.

„Potom jsem stvořil člověka! Měl jsem zalíbení ve svém díle. Člověk se však dopustil hříchu, a právě v tu chvíli se zde o to víc zjevuje moje nekonečná dobrota.“

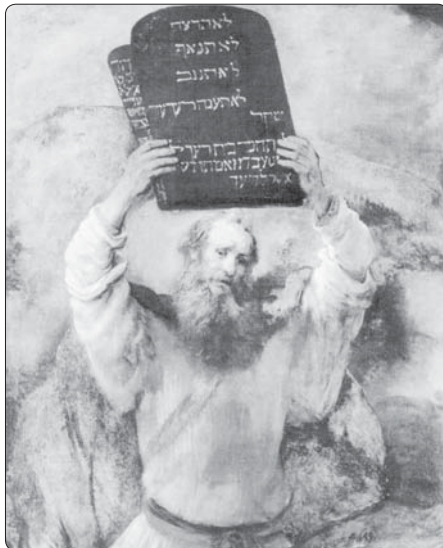
Navzdory tomu, že člověk upadá do hříchu, nebeský Otec zůstává stále nablízku. Hřích dopouští proto, aby člověku ponechával svobodu, ale i proto, že takto má možnost zjevit nejhlubší podstatu své lásky, svého milosrdenství.

Proroci – znamení milující blízkosti Boha

„Kvůli tomu, abych žil mezi lidmi, které jsem stvořil, vyvolil jsem si ve Starém zákoně proroky. Jim jsem oznámil svá přání, starosti a radosti, aby je zprostředkovali a předali všem.

Čím víc bujelo zlo, tím víc mě poháněla moje dobrota, abych se zjevil spravedlivým duším, které měly předat moje usměrnění těm, kteří zapříčinili chaos. Musel jsem použít dokonce přísnosti, abych je získal

zpět. Ne proto, abych je trestal, protože to by vyvolalo jen zlo, ale proto, abych je odvedl od hříchu a nasměroval zpět k jejich Otcí a Stvořiteli, na kterého ve své nevědomosti zapomněli a znevažili ho. Zlo později zachvátilo srdce lidí natolik, že jsem byl

nucen přivést na svět zkázu, aby se člověk skrze utrpení, zničený majetek, nebo dokonce strach o svůj život očistil. A tak nastala potopa, zánik Sodomy a Gomory, válka člověka proti člověku a tak dále.

Vždy jsem chtěl zůstat na tomto světě mezi lidmi. Byl jsem tedy během potopy u Noema, tehdy jediného spravedlivého člověka. Rovněž to tak bylo i při jiných katastrofách. Vždy jsem našel jednoho spravedlivého, u kterého jsem mohl setrvat a skrze něhož jsem mohl přebývat uprostřed lidí té doby; tak tomu bylo vždycky.“

Není to Bůh, který trestá. On dopouští utrpení tehdy, když lidé rozhodnutím svobodné vůle dají ve svém srdci prostor zlému a nelitují toho. Tato utrpení očisťují duše, takže mnohé z nich mohou být zachráněny pro věčnost, a to i tehdy, když se jejich život na zemi odvíjel daleko od Boha.

„Díky mé nekonečné dobrotě vůči lidstvu byl svět často očistěn od své zkaženosti. I nadále jsem si volil duše, ve kterých jsem měl zalíbení, a díky jejich spolupráci jsem mohl mít radost ze svého stvoření, z lidí.“

Mesiáš – přítomnost Otce mezi lidmi

„Přislíbil jsem světu Mesiáše. Co vše jsem jen učinil, abych připravil jeho příchod! Zjevil jsem se v biblických postavách, které už tisíce let před jeho příchodem na něj poukazovaly!“

Vzpomeňme si zde na Abraháma, který byl ochoten obětovat svého syna, na němž spočívalo příslibení; anebo na Mojžíše, který vyvedl Boží lid z egyptského otroctví; či na proroka Izaiáše, který ve svých písních o Božím služebníkovi poukazoval na Mesiáše, který svým utrpením a smrtí vykoupí lidstvo z hříchů a přinese záchranu a spásu.

Nebeský Otec pokračuje ve svém poselství tím, že klade otázky, které trápí mnoho lidí a na které potom on sám odpovídá prostými slovy:

„Kdo je tento Mesiáš? Odkud přichází? Co bude konat na zemi? V jakém jméne přichází?“

Mesiáš je Bůh.

Kdo je Bůh? Bůh je Otec, Syn a Duch Svätý.

Odkud přichází – anebo lépe řečeno: Kdo mu přikázal, aby přišel mezi lidi? Byl jsem to já, jeho Otec, Bůh.

Koho bude na zemi zastupovat? Svého Otce – Boha.

Co bude na zemi konat? Bude lidi seznamovat s Bohem Otcem a bude je učít milovat ho.

Neřekl snad: »Nevěděli jste, že mám být tam, kde jde o mého Otce? ... Přišel jsem, abych plnil vůli mého Otce... Otec vám dá všechno, oč ho budete prosit v mém jménu. Takto se budete modlit: Otče náš, jenž jsi na nebesích...« Protože proto přišel, aby oslavil Otce a aby ho lidé poznali.

Na jiném místě hovoří: »Kdo vidí mě, vidí Otce... Já jsem v Otcí a Otec ve mně... Nikdo nepřijde k Otcí, jen skrze mě... Kdo je se mnou, je i s mým Otcem.«“

Touha nebeského Otce žít se svými dětmi

„Pochopte, že od věčnosti jsem měl jen jediné přání, aby mě lidé poznali a milovali, stále toužím být s nimi.“

Bůh se musel člověku zjevit zcela nově, protože člověk ztratil poznání Boha pádem do hříchu. Bůh se postupně dával poznávat hlouběji a hlouběji. Abraháma ujišťuje o své ochraně. »Po těchto událostech se Abrámovi ve vidění ozvalo Jahvovo slovo: »Neboj se, Abráme! Jsem tvůj štít, tvá odměna bude převeliká.« (Gn 15,1) Bůh se dává poznat Mojžíšovi: »Já jsem ten, který jsem.« A řekl: »Hle, Izraelitům řekneš toto: »Já jsem« mě poslal k vám“ (Ex 3,14), a prorokům hovo-

ří o svém milosrdenství a své nekonečné lásce. Boží zjevení se prohlubuje a rozvíjí až do dnešních dní. Bůh se dáva poznávat lidem stále větší měrou, abychom ho mohli milovat a uctívat. Proto si nebeský Otec přeje být stále s námi.

„Chcete věrohodný důkaz této touhy, kterou jsem vyjádřil? Proč jsem Mojžíšovi nařídil, aby postavil stánek a zhotovil archu úmluvy, když ne z mé vroucí touhy být se svým stvořením, s lidmi, a přebývat s nimi jako Otec, jako bratr a důvěrný přítel?! Oni na mě však zapomněli a uráželi mě nespočetnými hříchy. Proto jsem dal Mojžíšovi svá přikázání, aby si vzpomněli na Boha, na svého Otce a na jeho jediné přání - zachránit je. Nařízením, aby zachovávali přikázání, si měli uchovat vzpomínku na nekonečně dobrotivého Otce, kterému šlo jen o jejich přítomnou a věčnou spásu.

Toto všechno znovu upadlo do zapomnění a lidé se ponořili do omylu a strachu. Zachovávaní přikázání, tak jak jsem je dal Mojžíšovi, bylo pro ně namáhavé. Vytvořili si jiné zákony, které dokázali snadněji dodržovat, protože odpovídaly jejich neřestem. Ve svém přehnaném strachu, který ze mne měli, postupně stále více zapomínali, a zahrnovali mě urážkami.

Moje láska k těmto lidem, k mým dětem, však nikdy nepřestala. Když jsem musel konstatovat, že se ani patriarchům, ani prorokům nepodařilo lidi přivést k tomu, aby mě poznali a milovali, rozhodl jsem se, že přijdu já sám.“

Stal se člověkem z lásky k nám

„Jak jsem to však měl udělat, když jsem se měl dostat mezi lidi? Nebylo jiné cesty, než abych přišel já sám - v druhé Osobě mého božství.“

Svatý Jan píše: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16) Jediným motivem jeho konání je láska, jeho láska k nám lidem, které stvořil k obrazu svému. Proto je každá forma strachu anebo nedůvěry k Bohu lží. Pán Ježíš se narodil jako dítě v chlévě, aby tento strach a pochybnosti z našeho srdce odejmul. Když Bohočlověk odmítl a bojovali proti němu, nezasáhl hromem a bleskem, ale nechal se zabít a potom v síle své lásky vstal z mrtvých, aby tím překonal všechny následky

hříchu, včetně smrti. Nebeský Otec to vysvětluje matce Evžeenii následovně:

„Znají mě lidé? Budou mě poslouchat? Co se týče budoucnosti, nic pro mne není skryté. Na obě otázky si odpovím sám:

Lidé nepoznají, že jsem mezi nimi, i když budou blízko mě. V mém Synu mě budou tupit i navzdory všemu dobrému, co pro ně koná. V mém Synovi mě budou osočovat, ukřižují mě, aby mě usmrtili. Zkříží to moje plány? Ne, moje láska k mým dětem, lidem, je příliš velká. Nenechal jsem se zastavit. Uvědomte si, že jsem vás v určitém smyslu miloval víc než svého milovaného Syna, či přesněji řečeno - víc než sebe samého.

To, co vám říkám, je pravda, neboť kdyby stačilo, aby za hříchy ostatních lidí zaplatilo jedno z mých dětí svým životem a smrtí, které by byly podobné životu a smrti mého Syna - nedovolil bych to. Proč? Protože kdybych nechal trpět stvoření, které miluji, namísto toho, abych sám trpěl ve svém Synu, zradil bych svou lásku. Nikdy bych nechtěl, aby moje děti takto trpěly.

To je tedy v krátkosti příběh mé lásky až po můj příchod k lidem prostřednictvím mého Syna. **Většina lidí všechny tyto události zná, ale to podstatné jim uniká - že to byla láska, která všechno vedla!**

Ano, je to právě láska, na kterou chci v tomto příběhu, který jste právě četli, obrátit váš pohled. Tato láska je však zapomenuta. Chci vám ji opět připomenout, abyste mě poznali takového, jaký jsem. Protože k Otci, který vás tak velmi miluje, se nemůžete chovat jako otroci, kteří jsou plni strachu.

Jak vidíte, v tomto příběhu jsme se dostali jen k prvnímu dni prvního století. Já vás však chci vést dále, až do našich dní, do 20. století.“

Boží prostředky

„Ach, jak jen lidé mohli zapomenout na moji otcovskou lásku! A přitom vás miluji takovou něžnou láskou! Co jsem ještě neudělal v osobě mého Syna, který se stal člověkem? Božství se zahalilo jeho člověčenstvím - byl malý, chudý, pokořený. Se svým Synem Ježíšem jsem vedl život oběti a práce. Přijímal jsem jeho modlitby, aby člověk našel předznamenanou cestu, po které může vždy bezúhonně kráčet, aby potom najisto přišel ke mně. Jistě, velmi dobře umím pochopit slabost svých dětí. Proto jsem poprosil svého Syna, aby jim daroval prostřed-

ky, které jim budou oporou v jejich slabosti a po pádu jim pomohou znovu povstat. Tyto prostředky jim pomohou, aby se očistili od hříchu, aby se tak opět staly dětmi mé lásky.

Je to hlavně sedm svátostí a v první řadě onen velký prostředek, který vás navzdory vašim opakovaným pádům zachrání: Je to **Ukřižovaný, je to krev mého Syna**, která vás, pokud to chcete, v každém okamžiku obmývá; ve svátosti smíření anebo v oběti mše svaté.“

Pán Ježíš, Bohočlověk, nás lidi spasil, avšak když se rozhledneme kolem sebe, mnoho vykoupených nevidíme. Jak je to možné? Ano, bezpochyby jsme spasení, ale k tomu, aby milost vykoupení působila v našem životě, je potřeba, abychom se vnitřně otevřeli svou upřímnou ochotou k obrácení.

„Moje drahé děti, už po dvacet století vás zahrnuji těmito velkými milostmi, ale výsledek je skutečně velmi ubohý! Kolik jich z mého stvoření, kteří se prostřednictvím mého Syna stali dětmi mé lásky, se i přesto dříve či později vrhlo do věčné propasti! Ve skutečnosti nepoznali mou nekonečnou dobrotu - a já vás přece tak velmi miluji!

A vy, kteří víte, že já sám přicházím, abych s vámi hovořil a dal vám poznat svoji lásku, mějte aspoň vy se mnou slitováním a nevrhejte se do propasti! Já jsem přece váš Otec.“

Pojďte ke mně s důvěrou

„Bylo by vůbec možné, abyste po tom, co jste mě nazvali svým Otcem a dokázali mi svou lásku, našli ve mně srdce, které by bylo tak tvrdé a bezcitné, že bych vás nechal zahynout? Ne, tomu nevěřte! Já jsem přece ten nejlepší z otců! Znam slabost svého stvoření! **Pojďte ke mně s důvěrou a láskou, a nakolik budete litovat, natolik vám odpustím!** I kdyby vaše hříchy byly odpornější jako bahno, pro vaši důvěru a lásku na ně zapomenou tak dokonale, že nebudete souzeni! Jsem spravedlivý, ano, to je pravda, ale láska zaplatí všechno.

Poslyšte, děti moje, povím vám přirovnání, které vás ujistí o mé lásce. Pro mě jsou vaše hříchy jako železo, vaše skutky vykonané z lásky jsou však oproti tomu jako zlato. Kdybyste mě zatížily dokonce tisíci kily železa, bylo by to pro mne méně, než jako kdybyste mi darovaly deset kilo zlata. To

znamená, že trochou lásky se dá napravit nadmíra zloby.

Toto je jen velmi nepřesný obraz mého soudu nad mými dětmi, nad všemi lidmi bez výjimky. Jen musí přijít ke mně. Jsem vám tak blízko! Na to, abyste nebyli souze- ni, anebo byli nanejvýš souzeni nekonečně

milosrdnou láskou, stačí, když mě budete jen milovat a ctít.

Nepochybuje o tom! Kdyby moje srd- ce takové nebylo, už dávno bych svět zničil pokaždé, když někdo spáchá hřích! Ale vy jste svědky toho, že vás v každém okamžiku chráním prostřednictvím milosti a dob-

rodiní. Z toho si můžete vyvodit závěr, že je tu Otec nad všechny otce, který vás mi- luje a který vás nikdy nepřestane milovat, za předpokladu, že to vy sami budete chtít.“

(Pokračování)

*Z Vítězstvo Srdca 129/2019
přeložila a upravila -jk-*

Jestliže mladí jsou povoláni otevírat nové brány, staří od nich mají klíče

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

jejich sny. K tomu všemu dochází proto, že centrem setkání je Ježíš.

Pohledme na nás, drazí zasněžení bratři a sestry. Všechno začalo setkáním s Pánem. Ze setkání a povolání se zrodila cesta zasněžení. Je zapotřebí rozpomenout se na to. A pokud se dobře rozpomeneme, uvidíme, že v onom setkání jsme nebyli s Ježíšem sami. Byl tam také Boží lid, Církev, mladí a staří, stejně jako v evangeliu. Je tu jeden zajímavý detail: zatímco mladí Maria a Josef věrně dodržují předpisy Zákona – evangelium to připomíná čtyřikrát – a vůbec nemluví, staří Simeon a Anna přispěchají a prorokují. Mohlo by se zdát, že tomu má být naopak. Obvykle jsou to mladí, kdo odhodlaně mluví o budoucnosti, zatímco staří uchovávají minulost. V evangeliu se však děje opak, protože když se setkáváme s Pánem, pravidelně se dostávají Boží překvapení. Aby se mohla přihodit v zasněženém životě, je dobré pamatovat na to, že abychom se mohli opět setkat s Pánem, nesmíme vynechat druhého člověka: nikdy neopomíjet druhého, nikdy se nedopouštět generačního odepsání, nýbrž doprovázet se navzájem každý den, s Pánem v našem středu. Neboť jestliže mladí jsou povoláni otevírat nové brány, staří od nich mají klíče. A mládí řeholního institutu spočívá v navracení se ke kořenům s uchem nastaveným těm starším. Není budoucnosti bez tohoto setkání mezi starými a mladými, není růstu bez kořenů a není rozkvětu bez nových výhonků. Proroctví nemůže být nikdy bez paměti, ani paměť bez proroctví, vždy je zapotřebí vzájemného setkání.

Dnešní frenetický život vede k zavírání mnoha bran k setkáním, často ze strachu z druhého – vždycky zůstávají otevřeny dveře nákupních center a spojení na internetu. – Avšak v zasněženém ži-

votě tomu tak být nemá. Bratr a sestra, jež mi Bůh dává, jsou součástí mého příběhu, jsou darem, který je třeba ochraňovat. Ať se tedy nestává, že bychom na obrazovku mobilního telefonu hleděli více než do bratrových očí, nebo se zaměřovali na své programy více než na Pána. Když se totiž zaměřujeme především na technické projekty a struktury, zasněžený život přestává být přitažlivý a sdělný; nekvete, protože zapomíná na „to, co se skrývá pod zemí“, totiž na kořeny.

Zasněžený život se rodí a obrozuje ze setkání s Ježíšem, takovým jaký je: chudý, čistý a poslušný. Postupuje se v něm po dvou kolejích: na jedné straně je iniciativa Boží lásky, z níž všechno vychází a k níž se vždycky musíme navracet. Na druhé straně je naše odpověď, která vychází z pravé lásky, nejsou-li v ní žádná „pokud a ale“, když následuje Ježíše chudého, čistého a poslušného. Takže zatímco světský život shromažďuje zálohy, zasněžený život ponechává pomíjivé bohatství stranou, aby objal toho, který zůstává. Světský život následuje záliby a rozmary svého „já“, zasněžený život osvobozuje city od veškerého vlastnění, aby bylo možné plně milovat Boha a druhé. Světský život umanutě směřuje za tím, co chce; zasněžený život volí pokornou poslušnost jako svobodu, která je větší. A zatímco světský život brzy zanechává ruce i srdce prázdné, život podle Ježíše naplňuje pokojem až do konce, jak jsme četli v evangeliu, kde staří šťastně dospívají ke sklonku života, s Pánem v náručí a s radostí v srdci.

Jak dobré je pro nás držet Pána „v náručí“ (Lk 2,28) jako Simeon! Nejen v hlavě a v srdci, ale na ruku, při všem, co děláme: v modlitbě, při práci u stolu, u telefonu, ve škole, s chudými – kdekoliv. Nést Pána na ruku je protilátkou na osamocení mysticismus i bezuzdný ak-

tivismus, protože reálné setkání s Ježíšem napřimuje jak zbožné sentimentalisty, tak hektické podnikatele. Zažívát setkání s Ježíšem působí také jako lék na ochromení normalitou a dovoluje otevřít se převratné každodennosti milosti. Svolit k tomu, aby se s námi setkal Ježíš, pozvat Ježíše k setkání je tajemstvím udržení živého plamene duchovního života. Je to způsob, jak se nedat vtáhnout do přidušeného životního stylu, v němž stíženosti, hořkost a nevyhnutelná zklamání nabývají vrchu. Setkat se s Ježíšem jako bratři a sestry, mladí a staří, abychom překonali neplodnou rétoriku „krásných starých časů“ – nostalgii zabíjející duši – a umlčeli slova o tom, že „tady není dobře už vůbec nic“. Pokud se každý den setkáváme s Ježíšem a s bratřími, srdce se nepolarizuje buď směrem k minulému, nebo k budoucímu, nýbrž žije Božím dnes, v pokoji se všemi.

Na konci evangelií dochází k dalšímu setkání s Ježíšem, které může inspirovat zasněžený život: totiž setkání s ženami u hrobu. Vydaly se hledat mrtvého, jejich cesta se zdála zbytečná. Také vy kráčíte světem proti proudu. Světský život snadno zavrhuje chudobu, čistotu a poslušnost. Avšak jděte dál, stejně jako ony ženy, navzdory obavám, že bude nutné odvalovat těžké kameny (srov. Mk 16,3). A stejně jako ony ženy potkávejte vzkríšeného a živého Pána jako první, přitiskněte ho k sobě (srov. Mt 28,9) a okamžitě ho hlásejte bratřím, s očima zářícíma velkou radostí (srov. Mt 28,8). Takto jste věčným úsvitem Církve. Přejí vám, abyste už dnes oživilo setkání s Ježíšem a kráčeli společně k němu – to dá světlo vašim očím a pevnost vašim krokům.

*Přeložila Johana Bronková,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)*

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (14)

53. SVATÁ RODINA A NOVÁ MESIÁŠSKÁ RODINA

Ježíš vytváří novou mesiášskou rodinu. Ježíš musí opustit svoji vlastní rodinu, a tak rozbít uzavřené kruhy těla a krve, procházet krajinou i městy, aby vytvořil ze všech rozptýlených dětí novou mesiášskou rodinu Božích dětí, které se „nena-rodí z masa a krve, ale z Boha“ (srov. Jan 1,13). Ježíšovi krajané říkají: „Cožpak to není ten tesař, Mariin syn?“ (Mk 6,3) Tito Židé hovoří o rodině utvořené pouty masa a krve a o lidských jistotách, které se příchodem Božího království stávají zastaralými a nelze je udržet. Místo toho jim Ježíš hovoří o nové mesiášské rodině. Aby tak učinil, vychází Ježíš na cesty a oznamuje, že existuje pouze jeden Otec, pod kterým musí být nová rodina Božích dětí tvořena a chráněna.

K Ježíšovu učení, které má následovat, jeden učedník říká: „Pane, dovol mi, abych šel napřed pohřbit svého otce.“ Ježíš odpověděl důrazně: „Nechej mrtvé, ať pohřbívají své mrtvé.“ (Mt 8,21–22) A při jiné příležitosti Ježíš říká: „Kdo miluje otce nebo matku více nežli mne, není mě hoden.“ (Mt 10,37)

Aby jeho učedníci patřili k této mesiášské rodině, radikálně se oddělili od svého majetku, a dokonce i od své vlastní rodiny (Mk 3,34–35). Z tohoto odtržení a soustředění života a veškeré své lásky na Ježíše a nebeského Otce můžete vytvořit, očistit a pozvednout pouta a hodnotu lidské rodiny, která se jinak přirozeně pohybuje mezi oblibou a vrozenou sebeláskou.

Maria a mesiášská rodina. Ježíš učí svou Matku, že ho musí více milovat, protože je Bohem, a ne proto, že je Synem jejího lůna. Toto Ježíš učil slovem a skutkem:

- Ježíš již ve dvanácti letech, ztracený a nalezený v chrámu, řekl svým rodičům: „Což jste nevěděli, že mám být v domě svého Otce?“ (Lk 2,49)

- Ježíš přerušil pouta z masa a krve tím, že opustil svou milovanou Matku, protože ta byla přesvědčena, že – v rovině pozemské rodiny – potřebuje jeho společnost a finanční pomoc; tak učinil svou rodinu podle těla první rodinou mesiášskou.

- Jednou Ježíšovi někdo řekl: „Hle, tvá matka a tvoji bratři stojí venku a chtějí s tebou mluvit“; Pán se rozhlédl a řekl: „Kdokoli koná vůli mého Otce, který je v nebesích, je můj bratr, sestra i matka.“ (srov. Mt 12,47–50)

Požádej Marii, aby ve tvé rodině, ve tvém okolí a v tvé společnosti stále více žil tento nový smysl rodiny Božích dětí.

54. NESNÁZE MANŽELŮ VYŘEŠENY SKRZE VÍRU

Josef je Mariiným manželem, ale není otcem Ježíše v pravém slova smyslu. Totéž potvrzuje evangelium: „Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Než spolu začali žít, ukázalo se, že je těhotná působením Ducha Svatého.“ (Mt 1,18) Pravda je taková, že Boží Syn přijal tělo z Marie bez lidské účasti. Je to tajemství vtělení Slova. Proroci to oznámili: „Hle, panna počne, porodí syna...“ (Iz 7,14) Toto všechno vyvolalo mezi manželi napětí. A bylo to způsobeno tajemstvím, jedinečným

a neopakovatelným v celé lidské historii, tajemným početím bez mužské účasti.

Mariino ticho. Maria mlčela, ne však kvůli podřízenosti svému manželu Josefovi, kvůli pokoře nebo strachu, ale proto, že to považovala za přiměřené, osvícena velmi jasným světlem Ducha Svatého a mocí Nejvyššího, která zaplavila její mysl a oplodnila její lůno; pro toto působení Ducha, který ji povýšil, plně důvěřovala Bohu a soudila, že ten, kdo zahájil toto dílo, je dovede k dobrému konci. Ze všech těchto důvodů se rozhodla mlčet, protože si myslela, že lidská slova a vysvětlení nebudou dostatečné.

Nejistota svatého Josefa. Nejistota má svůj základ v téže události. Způsob tělesného a lidského zplození byl porušen poprvé a naposledy v dějinách. Josef při tomto těhotenství, kterému nerozumí, ví, cítí, že nemá právo si myslet, že jeho žena přestala být svatá a věrná. To, co Josef viděl očima, však mlčením jeho ženy vytvořilo vnitřní manželský konflikt, který ho znepokojuje a naplňuje úzkostí. Nemohl mluvit se svou manželkou v postavení, kterému nerozuměl. Je však zřejmé, že ji nemůže obvinít nebo odsoudit. A protože to bylo spravedlivé, nechal soud na Bohu a rozhodl se, že vše ponechá v tajnosti.

V srdcích svatých manželů se usídlila hluboká a trýznivá bolest. A chápou, že tento rozpor lze vyřešit pouze skrze víru, skrze plnou důvěru v Boha a v naslouchání jeho znamením. A to znamení opravdu přichází. Bůh říká Josefovi ve snu: „Josefe, Davidův synu, neboj se vzít k sobě svou manželku Marii; neboť co v ní bylo počato, pochází z Ducha Svatého.“ (Mt 1,20) Josef nyní porozumí, že nesnáze v životě manželů je potřeba řešit z pohledu víry.

55. MARIA, SVOBODNÁ ŽENA

Pokud svoboda sestává z nezávislé dispozice sebou samým, je Maria svobodnou ženou v pravém slova smyslu. A to přesto, že se zaslíbila a vdala za Josefa, spravedlivého muže, že vstoupila do projektu výjimečného manželství.

- Je svobodná a projevuje svoji svobodu tím, že se při zvěstování rozhodne pro

Dvanáctiletý Ježíš v chrámu, pozdně gotický obraz v Moravské galerii namalovaný temperou na panelu mezi roky 1460 a 1500

své mateřství. Ona se neptá svého manžela, ani si nenechá radit od svých rodičů a příbuzných. Obdržela nabídku od Boha, kterou vyslechla skrze anděla; a ona sama učinila významné rozhodnutí spolupracovat s Božím plánem, který přejímá se vši jasností a svobodou, že dává své „ano“, které se táhne jejím životem a utváří ji ve výjimečnou a zcela jedinečnou spolupracovnici v řádu spásy.

• Je svobodná, že navštívila svoji příbuznou svatou Alžbětu (srov. Lk 1,39–45). Je svobodná, že zůstala tři měsíce společně s Alžbětou a sloužila jí, když měla porodit; a to vše bez přítomnosti svého manžela, který by rád naplnil roli židovského muže a důstojnost manžela.

• S manželem svobodně sdílí mnoho rodinných rozhodnutí, jako – například – o cestě do Betléma, aby se zaregistrovali... V životě této Svaté rodiny je však několik okamžiků, v nichž se Maria ujímá iniciativy. Lze to vidět při ztrátě a nalezení Ježíše v chrámu.

• Maria *nepodléhá* – v pejorativním smyslu *zotročení* – ve vztazích se svým manželem; ale spíše žije ve svorné domácnosti. Maria nachází potřebnou svobodu, chráněna svým svatým manželem Josefem ve dvojím smyslu lidské a materiální podpory a živobytí, takže Ježíš nemá velké nepříjemnosti v očích světa jako syn svobodné dívky.

Jsi – osobně – svobodný člověk podobně jako Maria? Snažíš se v rámci svých rodinných vztahů, přátelství, práce ... žít v poslušnosti, v lásce a ve všech druzích lidských a křesťanských vztahů ve svate svobodě jako Maria? Chápeš Kristovu svobodu ve smyslu: „Kristus nás osvobodil právě proto, abychom zůstali svobodní“? (Gal 5,1)

56. JEŽÍŠ V CHRÁMĚ: DUCHOVNÍ PRVENSTVÍ BOŽÍCH DĚTÍ

Příběh. (srov. Lk 2,41–51) Maria a Josef dovršili dvanáct let společného života a vydali se s Ježíšem do jeruzalémského chrámu, aby oslavili Velikonoce. Děti mohly podniknout výlet s jinými dětmi, hlídány a vedeny některými staršími, nebo se svou vlastní rodinou. Ježíš zůstal v Jeruzalémě a jeho rodiče ho hledali při zpáteční cestě. Maria a Josef Ježíše sklíčene

NEMLČTE K VRAŽDĚNÍ NIGERIJSKÝCH KŘESŤANŮ, NALÉHÁ TAMNÍ KNĚZ

„*Jako křesťané jsme v Nigérii vystaveni skutečnému pronásledování. Každý den jsou naši bratři vražděni na ulicích,*“ říká ve videonahrávce kněz z nigerijského Maiduguri, P. Joseph Bature Fidelis.

Jeho svědectví bylo zveřejněno paapežskou nadací *Kirche in Not*. Africký kněz vyjadřuje zejména obavy nad osudem čtyř seminaristů (Pius Kanwai, 19 let; Peter Umenukor, 23 let; Stephen Amos, 23 let; Michael Nnadi, 18 let), kteří byli 8. ledna večer uneseni ze semináře Dobrého Pastýře v městě Kaduna. K jejich únosu se dosud nikdo nepřihlásil.

Pozn. red: Když v roce 2014 zahájili džihádisté teroristickou kampaň, aby proměnili celý sever Nigérie v kalifát a získali tak území velké jako Belgie, severní část diecéze Maiduguri zůstala obklíčena. Biskupská konference nabídla kněžím, aby dočasně opustili své věřící. P. Joseph Fidelis Bature (38 let) však takový návrh odmítl: „*Bylo mi osobně vyhrožováno od Boko Haram, viděl jsem již povražděné a posekané obyvatele, ale řekl jsem si: Byla by to hanba, opustit nyní své stádo!*“ A otec Joseph dále slouží pronásledovaným křesťanům.

„*Žádám vládu Itálie, země, kde jsem studoval, a také všechny evropské vlády, aby vyvíjely tlak na naši vládu, která by měla zasáhnout na obranu křesťanů,*“ apeluje P. Fidelis. „*Jinak nám hrozí vyhlazení,*“ pokračuje. „*Naši lidé velice trpí. Prosím, pomozte nám a nemlčte k této genocidě, která se odehrává za naprostého ticha,*“ vyzývá nigerijský kněz. Paapežská nadace *Kirche in Not* vybízí věřící k modlitbě za unesené seminaristy a vyhlašuje zvláštní sbírku na seminář v Maiduguri, kde studuje 53 kandidátů kněžství.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
15. 1. 2020*

hledali a po třech dnech ho našli v chrámu. Poté, co ho našli, naplnila jeho rodiče radost a byli *ohromeni* tím, co slyšeli a viděli. Naproti tomu Ježíš nikomu neřekl, že se ztratil, byl klidný, nevrhl se do náručí své matky, neomlouval se za úzkost a trápení, jež způsobil svým rodičům.

Výuka duchovního prvenství Božích dětí. Ježíš, který dobrovolně pobývá v chrámu, připomíná své Matce a všem lidem prvenství ducha před tělem. Vypadalo to, jako by scéna ztráty a objevení v chrámu šla mimo něho a jako by se pouta těla na něho nevztahovala. Žil ve smyslu Božího slova, které říká, že *celé tělo je polní tráva a to tělo není k ničemu.*⁽¹⁾

Maria, když našla svého syna v chrámu, mu řekla s jistým tónem výčitky: „Synu, proč jsi nám to udělal?“ Načež Ježíš odpověděl s autoritou a jakoby zbaven všech tělesných náklonností, naprosto neočekávanými slovy: „Ale proč jste mě hledali? Což jste nevěděli, že mám být v domě svého Otce?“ (Lk 2,49) Maria byla překvapena, nerozuměla dobře onomu tajemství a přemýšlela ve svém srdci.

Ježíš přišel, aby přerušil těsná pouta tělesné a pozemské lásky a uvedl člově-

ka do nadpřirozeného světa v nové rodině Božích dětí. Jeho nejsvětější vůle a milost a božský život Božích dětí jsou na prvním místě (a výjimečné). Ježíš postavil svoji Matku do hranic působení, které nelze překročit. Maria nemůže ovládnout Ježíše, i když je biologickou matkou.

Vlastně upozornil svou Matku na duchovní mateřství, které pak plně převezme na úpatí kříže.

Zamysli se nad tím, nač se tě Bůh ptá ve tvém životě, při volbě povolání, s vědomím, že nad všemi lidskými argumenty a pouty těla a krve je Bůh a že máš plnit jeho vůli – i když se ti nelíbí všechno –, protože tělo (zdraví, příbuzenství, být zajištěn...) je málo prospěšné.

(Pokračování)

*Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:
Cien rostros de María para la
contemplación. San Pablo, Madrid 1998.*

*Přeložila -hk-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Iz 40,6; 1 Kor 13,3. [pozn. red.]

Pondělí 3. 2. 2020

6:05 Pro vita mundi (1. díl): Drahomír Budinská I.
6:45 Proměny Oščadnice **7:30** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **7:40** Klapka **8:45** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Expedice Rembaranka: V galerii přírodního člověka **10:05** Výpravy do divočiny: Naše ryby a vody **11:05** Manželská setkání **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Polabský lužní les **13:05** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Tóny v tichu **15:05** Slovo, místo setkání **15:30** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: přednáška Mons. ThLic. Tomáše Holuba, Th.D. **17:15** Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích **17:40** Víra do kapsy **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** S Hubertem do lesa: Boj o jelena [P] **18:45** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:55** Kapky na Mohelnickém dostavníku 2016 **19:30** Církev za oponou: Život kněze [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Biblická studna [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (90. díl) [P] **21:20** Ars Vaticana **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noemova pošta: Leden 2020 **23:45** Vincent Hložník, umělec evropského formátu **0:05** Terra Santa News: 29. 1. 2020 **0:25** Indonésie: Povolání žít spolu **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 4. 2. 2020

6:05 Jde o život (4. díl): Modlitba III. **7:40** Příroda kolem nás: Pes hyenový a havran polní **7:55** Missio magazín: Únor 2020 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Muzikanti, hrajte **10:10** Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – „Jdi a jednej také tak...“ – ale jak? **10:50** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **10:55** S Hubertem do lesa: Boj o jelena **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hlubinami vesmíru s Mgr. Jakubem Rozehnalem, 2. díl **13:30** Školy naděje **13:40** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Misijní magazín (13. díl) **15:40** Noemova pošta: Leden 2020 **17:10** Královna a matka Chorvatů **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** S Hubertem do lesa: Čertovy kameny [P] **18:45** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:50** Animované biblické příběhy: Jan Křtitel **19:15** Vezmi a čti: Leden 2020 **19:30** Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **21:00** Světlo pro Evropu (21. díl): Rozpočet EU **21:10** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Česká hudba na záměch Moravy a Slezska: Ostrava-Vítkovice **23:15** Terra Santa News: 29. 1. 2020 **23:35** Expedice Rembaranka: V galerii přírodního člověka **0:20** Večer chval (83. díl): Brno Worship **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 5. 2. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2020 **6:25** Příběh zbojníka: Chodské slavnosti 2016 **8:00** Okolo houslí **8:25** Irák – Bagdád: Naslouchejte mučedníkům **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:25** 50 let Apollo **10:55** S Hubertem do lesa: Čertovy kameny **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Biblická studna **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Misijní magazín (14. díl) **15:35** Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2020 **16:00** Odkaz předků (3. díl): Ročov

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

16:20 Expedice Rembaranka: V galerii přírodního člověka **17:05** Víra do kapsy **17:25** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** S Hubertem do lesa: Zloději kaštanů [P] **18:45** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:50** Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách **19:15** ARTBITR – Kulturní magazín (90. díl) **19:30** Terra Santa News: 5. 2. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:05** Harfa Noemova: Petr Špaček hraje Haydna **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš **23:05** Generální audience papeže Františka **23:25** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **0:20** Missio magazín: Únor 2020 **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 6. 2. 2020

6:05 Pro vita mundi (1. díl): Drahomír Budinská I. **6:50** Ars Vaticana **7:00** Noemova pošta: Leden 2020 **8:35** Terra Santa News: 5. 2. 2020 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (21. díl): Rozpočet EU **9:30** Církev za oponou: Život kněze **9:50** Věrní Kristu **10:50** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **10:55** S Hubertem do lesa: Zloději kaštanů **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Missio magazín: Únor 2020 **14:00** Živě s Noe [P] **14:35** Misijní magazín (15. díl) **15:35** Generální audience papeže Františka **16:00** Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2020 **16:20** Řeckokatolický magazín **16:40** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **17:00** Příroda kolem nás: Pes hyenový a havran polní **17:15** Hlubinami vesmíru s Mgr. Jakubem Rozehnalem, 2. díl **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** S Hubertem do lesa: Vikodlak [P] **18:45** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:50** V pohorách po horách (22. díl): Brdo – Chřiby **19:00** Večeře u Slováků: 5. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 6. 2. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět (76. díl) [L] **21:30** Živě s Noe **22:10** Jde o život (5. díl): Čin **23:40** Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích **0:05** Zpravodajské Noeviny: 6. 2. 2020 **0:25** Bulharsko – Život ve skrytosti **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 7. 2. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 6. 2. 2020 **6:25** Letem jazzem (7. díl): Pořad nejen pro milovníky jazzu... **7:35** Harfa Noemova: Petr Špaček hraje Haydna **8:00** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (90. díl) **9:30** Biblická studna **10:35** Povolání – Sestra Olga **10:50** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **10:55** S Hubertem do lesa: Vikodlak **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Kapky na Mohelnickém dostavníku 2016 **13:20** Církev za oponou: Život kněze **13:40** Kurzy

Alfa **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Misijní magazín (16. díl) **15:35** Historie sklářství v Karlovině **16:00** Zpravodajské Noeviny: 6. 2. 2020 **16:20** Irák – Bagdád: Naslouchejte mučedníkům **16:50** Ars Vaticana **17:00** Buon giorno s Františkem **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** S Hubertem do lesa: Zloděj šál [P] **18:45** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:50** Hřiňovský kostelík na Islandu **19:20** ARTBITR – Kulturní magazín (90. díl) **19:35** Víra do kapsy **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Syndrom vyhoření [L] **21:40** Živě s Noe [P] **22:20** Krásné slovo otce Špidlíka (9. díl): Teologie sexuality a O církvi. **23:00** Hlubinami vesmíru s Mgr. Jakubem Rozehnalem, 2. díl **23:45** Jak potkávat svět (63. díl): S Pavlem Štulírem a CM Husičky ZUŠ v Uh. Hradišti **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 8. 2. 2020

6:05 Pro vita mundi (2. díl): Drahomír Budinská II. **6:35** Všechny mé děti **7:05** Outdoor Films (43. díl): s Horskou službou Rozehnalem, 2. díl **23:45** Jak potkávat svět: Zloděj šál **8:55** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **9:00** Animované biblické příběhy: Jan Křtitel **9:35** GOODWILLBOY IV. (10. díl) **10:15** V posteli POD NEBESY IV. (10. díl) **11:05** Expedice Rembaranka: V galerii přírodního člověka **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Zpravodajské Noeviny: 6. 2. 2020 **12:25** Jde o život (5. díl): Čin **14:00** Příroda kolem nás: Pes hyenový a havran polní **14:15** Jak potkávat svět (76. díl) **15:40** Terra Santa News: 5. 2. 2020 **16:05** Mezi pražci (84. díl): Únor 2020 **16:50** Světlo pro Evropu (21. díl): Rozpočet EU **17:00** Valašské tance z Rožnovska: Rožnovské slavnosti 2019 [P] **18:00** Duchovní malby (1. díl): Anděl **18:25** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:30** Výpravy do divočiny: Pomáháme jim přežít **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou (6. díl) [P] **21:10** Ukrajina: Skutky apoštolů: O 2000 let později **21:45** V pohorách po horách (30. díl): Malý Rozsutec – Malá Fatra **22:00** Živě s Noe [P] **23:10** Poletuchy: Na skok do Štramberka **0:00** Koncert Pěveckého sdružení moravských učitelů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 9. 2. 2020

6:05 Pro vita mundi: Eva Hencychová **6:40** Mezi pražci (84. díl): Únor 2020 **7:30** Jmenuji se David Bibby **8:00** Jak potkávat svět (76. díl) **9:25** Církev za oponou: Život kněze **9:50** Večeře u Slováků: 5. neděle v mezidobí **10:15** ARTBITR – Kulturní magazín (90. díl) **10:30** Mše svatá [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (21. díl): Rozpočet EU **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:35** Muzikanti, hrajte **14:05** Dobrodružství před kamerou (6. díl) **15:10** Jan Sarkander (1576–1620) **16:05** Dopisy z rovníku **16:45** Živě s Noe **17:55** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý den **18:00** Animované biblické příběhy: Narodil se Král **18:30** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **19:15** Vezmi a čti: Leden 2020 **19:35** Příroda kolem nás: lev a roháč [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Expedice Rembaranka: Do hlubin časů [P] **20:50** Slavnostní koncert k 70. výročí založení Konzervatoře P. J. Vejvanovského v Kroměříži **22:00** V souvislostech **22:25** Buon giorno s Františkem **23:20** Ukrajina: Skutky apoštolů: O 2000 let později **23:55** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 3. 2. o 7:00 hod.:
Svätá omša s tlmočením pre nepočujúcich

Priamy prenos z Kaplnky TV LUX.

Utorok 4. 2. o 22:15 hod.: Medzi nebom a zemou

Spolu s vydavateľom Jurajom Hegerom budeme rozoberať provokačnú otázku: „Sú knihy naozaj nenahraditeľné?“ Moderuje Marián Gavenda.

Streda 5. 2. o 21:45 hod.: Viera do vrečka

Život so sebou prináša rozličné témy a otázky, najmä tie bežné. Dokážeme o nich rozmýšľať aj hlbšie, z pohľadu viery? Názory a príklady zo života budeme hľadať s odborníkmi i s tými, ktorých sa to priamo týka. Túto reláciu vám každý mesiac prinášajú Saleziáni dona Boska.

Štvrtok 6. 2. o 20:20 hod.: Adorácia

Večerná modlitba pred Najsvätejšou sviatostou.

Piatok 7. 2. o 21:30 hod.:
Z javora

Relácia o folklóre a ľudových tradíciách. Vystúpenia speváckych či tanečných skupín a ľudových súborov i zaujímavého hosťa uvádza mladá moderátorská dvojica.

Sobota 8. 2. o 20:30 hod.:
Súduh Don Camillo (film)

Dedinka Brescello, kde je Peppone starostom a Don Camillo farárom, sa chce družobne spojiť s ruským mestečkom. Don Camillo je však proti a rozhodne sa voči tomu postaviť za každú cenu.

Nedeľa 9. 2. o 16:05 hod.:
Spojení oceánom

Práca s deťmi sprevádza Miriam Oravec celý život. O tom, ako ju priviedla až do Kanady, si s nami zaspomína v najbližšej relácii. Podelí sa s nami tiež o to, ako sa zmenilo prežívanie jej viery aj vďaka slovenskému kostolu sv. Cyrila a Metoda vo Vancouveri.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
1. – 8. ÚNORA 2020

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 2.		PO 3. 2.		ÚT 4. 2.		ST 5. 2.		ČT 6. 2.		PÁ 7. 2.		SO 8. 2.			
Antifona	1296	1438	1150	1278	1166	1295	1708	1924	1692	1907	1213	1346	1666	1883		
Žalm	786	884	783	881	783	881	786	884	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1296	1438	1151	1279	1166	1296	1709	1926	1693	1907	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1297	1439	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	813	914	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1297	1439	1155	1283	1170	1300	1710	1926	1693	1908	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	1297	1439	1155	1284	1170	1300	1305	1447	1694	1908	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1297	1439	1155	1284	1171	1300	1711	1927	1694	1908	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	1298	1440	1304	1446	1171	1301	1305	1447	1306	1449	1218	1352	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1298	1440	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1299	1441	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	1298	1440	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
SO 1. 2.																
Hymnus	1300	1442	1300	1442	1160	1290	1176	1307	1714	1932	1698	1913	1223	1358	807	907
Antifony	1293	1435	1300	1442	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1293	1435	1300	1443	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1295	1437	1302	1445	1164	1294	1180	1310	1717	1934	1701	1916	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1295	1437	1303	1445	1164	1294	1180	1310	1305	1448	1701	1916	1227	1361	692	781
Prosby	1295	1437	1303	1445	1165	1294	1180	1310	1718	1936	1702	1917	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	1298	1440	1298	1440	1304	1446	1181	1311	1305	1447	1306	1449	1227	1362	692	782
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 2. 2. – svátek Uvedení
Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4

Ž 24(23),7.8.9.10

 Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)

2. čt.: Žid 2,14-18

Ev.: Lk 2,22-40

Pondělí 3. 2. – nezávazná
památka sv. Blažej
nebo sv. Ansgara

1. čt.: 2 Sam 15,13-14.30; 16,5-13a

Ž 3,2-3.4-5.6-7

 Odp.: 7b (*Povstaň, Hospodine, zachraň mě!*)

Ev.: Mk 5,1-20

Úterý 4. 2. – ferie

1. čt.: 2 Sam 18,9-10.14b.24-25a.30-19,4

Ž 86(85),1-2.3-4.5-6

 Odp.: 1a (*Nakloň, Hospodine, svůj sluch a vyslyš mě!*)

Ev.: Mk 5,21-43

Středa 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: 2 Sam 24,2.9-17

Ž 32(31),1-2.5.6.7

 Odp.: srov. 5c (*Odpusť, Pane, co jsem zavinil hříchem.*)

Ev.: Mk 6,1-6

Čtvrtek 6. 2. – památka sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: 1 Král 2,1-4.10-12

1 Kron 29,10bc.11abc.

11d-12a.12bcd

 Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)

Ev.: Mk 6,7-13

Pátek 7. 2. – ferie

1. čt.: Sir 47,2-13 (řec. 2-11)

Ž 18(17),31.47+50.51

 Odp.: 47b (*Sláva buď Bohu, mému spasiteli!*)

Ev.: Mk 6,14-29

Sobota 8. 2. – nezávazná památka
sv. Jeronýma Emilianiho nebo
sv. Josefíny Bakhity nebo sobotní
památka Panny Marie

1. čt.: 1 Král 3,4-13

Ž 119(118),9.10.11.12.13.14

 Odp.: 12b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům!*)

Ev.: Mk 6,30-34

BŮH UPROSTŘED NÁS

**3X MARIE SVATOŠOVÁ • O NADĚJI
- BŮH MEZI HRNCI - NÁHODY
A NÁHODIČKY**
Marie Svatošová

Tři knižky postřehů zakladatelky hospicového hnutí v ČR, které vyšly v přehlédnutém a doplněném vydání jako dárková sada.

O naději (Odpovědný redaktor Pavel Mareš) – Postřehy a úvahy o naději uprostřed všedních dnů, na úpatí životních zkoušek i ve stresu mezních situací. Jak žít a jak si uchovat naději? A jak ji povzbuzovat u druhých? Nejdůležitější jsou otevřené oči a otevřená srdce. *Brož., A6, 112 stran.*

Bůh mezi hrnci (Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková) – Autorka – duchodkyně odtajňuje něco ze svého vztahu s Bohem. Svěřuje se mu, oslovuje ho, klade mu provokativní otázky. Ví, že Bůh o nás stojí – a chce, aby i lidé měli o Boha zájem. *Brož., A6, 92 stran.*

Náhody a náhodičky (Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková) – Je všechno zlé pro něco dobré? Existují náhody? Nebo je vše dilem Boží prozřetelnosti? A v jakém smyslu? Autorka je bytostně přesvědčena o tom, že svět i každý z nás je v Božích rukou. Umí o tom krásně vyprávět – a povzbuzuje při tom všechny, kteří si Boží péči o náš svět nejsou jisti. *Brož., A6, 128 stran.*
Karmelitánské nakladatelství • 3 knížky v kartonovém obalu, 399 Kč

TEOLOGIE A BIBLISTIKA

**TROJICE • ÚVOD DO KATOLICKÉHO UČENÍ
O TROJEDINÉM BOHU**

Gilles Emery • Z angličtiny přeložil Branislav Štěpita
Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Se zvláštním zřetelem na Nicejsko-konstantinopolské vyznání víry Gilles Emery prezentuje patristické učení o Trojici a ry-

sy analogického uvažování o Bohu. Jeho pojednání o osobních vztazích Otce, Syna a Ducha Svatého čerpá hlavně z Tomáše Akvinského. Jasným a přístupným stylem se autor přesouvá od svědectví Písma svatého a víry k doktrinálním formulacím o Trojici v sobě samé a ke stvořitelskému a spasitelskému konání Trojice. Nezamýšlí pouze prezentovat učení o Trojici, ale chce také přispět k rozvoji trojiční moudrosti u svých čtenářů.

KRYSTAL OP, s. r. o.
Brož., 130x206 mm, 196 stran, 240 Kč

**JEREMJÁŠ I • 1-5 • CO UDĚLÁTE, AŽ PŘIJDE
KONEC JERUZALÉMA?**

ThLic. Stanislav Pacner, Th.D. • Lektorovali Mgr. Jan Rückl, Ph.D., a doc. Petr Chalupa, Ph.D. • Redakce Pavla Chudá, Petr Fryš, Pavel Nápravník

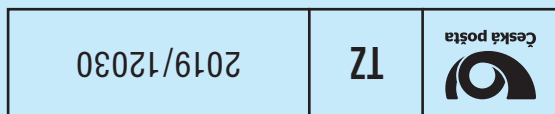
Knihy Jeremjáš hovoří o okolnostech, které předcházely pádu Jeruzaléma v roce 586 př. Kr. a zničení judské samostatnosti a o působení a činnosti samotného proroka Jeremjáše. Kniha obsahuje sbírky výroků, dialogy, modlitby, liturgické skladby a další prorocké texty. Ty nám spolu s bohatým historickým, biografickým a autobiografickým materiálem umožňují nahlédnout do Jeremjášova života a vstoupit do dějinných událostí na přelomu 7.-6. století př. Kr. První svazek komentáře je věnován kapitólám 1-5, jež jsou naléhavou výzvou a prosbou k návratu k Hospodinu, která však není vyslyšena. Hospodinu nezůstává jiná možnost než svůj národ potrestat skrze nepřítele ze severu. Izrael musí projít soudem (zničením), i když ne naprostým, protože v dané chvíli je to jediný způsob, jemuž „porozumí“.

Centrum biblických studií AV ČR a UK v Praze
ve spolupráci s Českou biblickou společností
Váz., 152x225 mm, 476 stran, 348 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1